

af den høitærede Minister, skal jeg altsaa blot gjentage, hvad jeg antydede. Jeg mener, at man ubtryffeligt bør forbre, at der inden en vis Frist, s. Ex. 6 Uger efter Lovens Sanction (der forudsættes at finde Sted, strax efterat Lovforslaget er vedtaget,) bliver stillet en sand og virkelig Sikkerhed. Dette er ikke de bestemte Ord, jeg vil bruge i Endringsforslaget, men Meningen troer jeg dog er klar heraf; at, der nemlig skal være en reen og uomtvistelig Sikkerhed af 20,000 £. Iøvrigt skal der aldeles ingen Forandring stee, og jeg tilstaaer, at jeg troer, at Sagen alene derved igjen kan komme i den Gænge, hvori den fra Først af har været, og jeg troer ikke, at noget Menneffe, og navnlig ikke Krøhnke, med nogen som helst Ret vil kunne beklage sig derved. Der som vi derimod ikke vedtage en saadan Tydeliggjørelse, troer jeg, at Staten kan beklage sig over, at man har forvansket hele Sagens Gang.

Indenrigsministeren: Det er altsaa den høitærede Landsthingsmands Mening, at Ministeren skulde indstille dette Lovforslag til Hans Majestæts allerhøieste Sanction umiddelbart efterat det var vedtaget med et saa væsentligt forandret Bilkaar som det, han har antydet. (Krieger: Naturligvis, hvad Tvivl kan der være derom?) Jo, Tvivl synes der mig rigtignok at maatte være; idetmindste har jeg meget stor Tvivl, om man virkelig skulde lade en Lov som denne emanere, saalænge det staaer hen som aldeles tvivlsomt og beroende, jeg kan næsten sige, paa en Tilfældighed, om det kan lykkes den Mand, der søger om den paagjældende Concession, at staffe sig udløst af et indviklet Forhold til en tidligere Contrahent og at faae en anden Contrahent til at gaae ind paa et lignende Forhold inden en vis kort Tid. Det vilde da komme til at berøve paa en Tilfældighed som denne, om den hele Lov skulde faae nogen virkelig Betydning eller ikke. For mig stiller det sig som meget tvivlsomt, om det vilde være heldigt at bevirke Udstedelsen af en Lov, der saaledes under visse Eventualiteter, ja jeg kan gjerne sige Sandsynligheder vilde falde død til Jorden.

Krieger: Man kommer let her ind paa Detailspørgsmaal, som bedre vilde kunne ud-

jevnes ved en Conference, dersom den høitærede Minister skulde være villig til en saadan mellem første og anden Behandling. Men jeg maa dog spare paa den Betragtning, der nu her er dragen frem, og jeg tilstaaer da, at jeg ikke forstaaer denne hele Værdighedsbetragtning. Jeg er vel af dem, der tage meget Hensyn til Værdigheden, og jeg vilde netop ønske, at man ikke indlob sig paa Noget, hvorimod der fra dette Synspunkt kunde gjøres grundet Indsigelse; men lad os see, hvorom Spørgsmaalet nu dreier sig her. Spørgsmaalet er her deels om Kongens Værdighed og deels om Rigsdagens Værdighed. Hvad Spørgsmaalet om Kongens Værdighed angaaer, da er det ikke blevet anseet for at være under denne, at der ved kongelig Resolution blev givet forffjellige Tilfagn, som betingedes af, at en vis Sikkerhed blev stillet, paa en Tid, da det ikke var vist, om den vilde blive stillet; og hvad dernæst Rigsdagens Værdighed angaaer, da kan denne heller ikke lide ved det af mig antydede Forslag, thi vi forhandle jo allerede i dette Dieblik om Sagen, maaget det aldeles ikke er vist, om det Selskab, som der her er Tale om, vil blive dannet inden de i § 1 b nævnte 6 Maaneder. Vaade Kongen og Rigsdagen maage altsaa netop i denne Sag — hvilket og er steet i mange Sager — tage Beslutninger for det Tilfælde, at Noget maatte stee, vel vidende, at naar man kun gjør det for det Tilfælde, at Noget maatte stee, er derved ikke det Tilfælde udelukket, at der ikke maatte stee Noget. Det er jo i mange Tilfælde en ligefrem Nødvendighed, at den lovgivende Magt giver Regjeringen en Bemyndigelse for et vist Tilfælde. Det er det, som der ogsaa her er Spørgsmaal om, for at Regjeringen derefter kan handle. Man foreholder os bestandigt, at dersom vi ikke stille Sagen saaledes, vil det belejlige Dieblik kunne forspildes. Dette kan nu vel meget ofte overdrives, men netop fordi der ikke paa dette Punkt kan spørges noget juridisk Beviis, skal man lempe sig efter saadanne Paastande for ikke senere at faae Ubreidelser for, at store Ting ere gaaede i Lyset, fordi man har forspømt Dieblikket. Men selve Formen for Sagen kan virkelig ikke volde Uanskelighed, naar man iøvrigt kan blive enig om Realiteten.